

လုံ : ချ င် : ဝ ဣ | သ န

ပြာသာ

အချစ်ကာရန်မဲ့ သောနေ့များစွာ

၀ နှစ် : ချို သိ န် : ၆၈ ၁၂၆

ဤဝတ္ထုကို မြန်မာအမျိုးသမီးများ အတွက် စစ်မှန်သော စေတနာ
မေတ္တာဖြင့် ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြသန္တာ

သူငယ်ချင်း

ရှင်က စာတွေရေး လုံးချင်းတွေထုတ်နေပြီဆိုတော့ ရှင်ပြောချင်တဲ့
အကြောင်းတွေ၊ စကား တွေကို အများ သိအောင်ထုတ်ဖော်ပြောပြလို့ ရ
နေပြီပေါ့နော်။

ကျုပ်လည်း ရှင့်လိုပဲ ပြောစရာတွေ ရင်နဲ့ အပြည့်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်
တို့လိုမိန်းမသားတွေမှာ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုသလို အသည်းထဲမှာ လူ
မသိ သူမသိ ဆူးစူးခဲ့ရတာကိုပြောပြချင်တယ်၊ သတိ ပေးချင်တယ်။

ပျားရည်အချစ်ကို ငမ်းငမ်းတက်လျက်မိလို့ ကျုပ်ဘဝ ကျုပ်အသည်း
နှလုံးတွေ မွေ့မွေ့ကြေ အောင် ပြင်းထန်းတဲ့ ဓားသွားပေါ်က ပျားရည်စက်
ကို သတိထားဖို့ ပြောချင်တယ်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ် လေးပါ သူငယ်ချင်းရ
ယ် ...

အဲဒါ ရှင်ကတစ်ဆင့် ရှင့်စာဖတ်ပရိသတ်မိန်းကလေးတွေဆီကို
ပြောပေးပါလို့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်
စား ပြောပြပေးပါနော်။

ရှင်သူငယ်ချင်း
သင်းသင်းသိမ့်သူ

အခန်း(၁)

သစ်ရွက်လှုပ်အောင် လေတိုက်ပေးသူ

အချစ်ဆိုတာ မျက်ရည်ပွင့်လေးလိုပဲ ပေးဆပ်ရုံသက်သက်လား။ တစ်ခါတလေ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်လို ခံစားရတယ်လား။ အဲဒီအခါချို့မြိန်လွန်းတဲ့ ကြည်နူးဖွယ်ရာ အချစ်တေးသီဆိုရင်း ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်နဲ့ လေ။

ဒါပေမဲ့ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ဝေးကွာခြင်းအရသာကိုတော့ ချစ်သူနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ သိလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

လွမ်းလိုက်တာ ကိုကြီးရယ် ...

လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ အဲဒီလောက်တောင်များ ပြီး အလုပ်ကိုအလေးထားနေရင် ဘာလို့ ရည်းစားထားရတာလဲ။ သူတို့ ကတော့ မလွမ်းတတ်ဘူးနော်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်လွမ်းနေသလဲ၊ ကိုကြီးသိလား။

"ဥဩ ... ဥဩ"

တောက် ... လွမ်းအောင်တွန်တဲ့ ဒီနွေဥဩကိုရှာပြီး လေးခွနဲ့ ပစ်ဖို့

ကောင်းတယ်။

အရွက်မရှိတဲ့ သစ်ပင်ခြောက်ပေါ်ကနေ လွမ်းပြနေလိုက်တာ။

"ဦး"

"ဖတ်"

"အမေ"

ရုတ်တရက် တင်ပါးတစ်ဖက်ပူထူသွားပြီး နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၍ မျက်ရည်များ ပင် ဝဲ လာလေသည် ။ ထိုင်ရာမှ အထတွင် အပစ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အတွေးထဲမှာ ဥဩကို လေးခွနှင့်ပစ်မိ၍ မိမိကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က လေးခွနှင့်ပစ် လိုက်လေပြီ။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ

"ရှင် ... ရှင်"

"ဘာလဲဟ"

အသားဖြူဖြူနှင့် ပြည်တည်တည်အပြုံးကို တွေ့ရသောကြောင့် ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားသည် ။

သူ့လက်ထဲမှာ လေးခွကိုင်လို့ ။

"ရှင် ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကိုလေးခွနဲ့ ပစ်တာလဲ၊ နာလိုက်တာ"

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး

"ငါကချိုးလိုက်ပစ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်"

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ချိုးအသေသုံးကောင်ကို မြှောက်ကာပြလိုက်သည် ။

"ချိုးပစ်တာ အောက်မှာ ပစ်ရလား၊ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်"

နာလွန်း၍ တင်ပါးကိုပွတ်ရင်း မျက်ရည်များ ပင် ဝဲ လာလေသည်။ ။

"မင်းရှိနေမှန်း ငါမသိဘူး၊ ချုံထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ နေလို့ ချိုးလား၊ ရေဘဲလားဆိုပြီး ပစ်လိုက် တာလေ၊ ဆောရီးကွာ၊ မင်း ဘယ်နားနာသွားလဲ၊ ငါဆေးလိမ်းပေးမယ်လေ"

"ဟင်"

"ငါဆေးလိမ်းပေးမယ်လေ"ဟု ပြောပြီး သူ့မျက်လုံးများက မိမိလက်ဝါးနှင့်ပွတ်နေသော တင်ပါးဆီသို့ရောက်သွားပြီး ပြည်တည်တည်ပြီးလိုက်သည် ကိုမြင်ရ၍ ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်ကာ ရှက်ရှက်နှင့် လက်ကိုရပ်လိုက်ကာ

"ရှင့်နှမဆိုရင် ရှင်ဒီလိုပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ နှမချင်း မစာနာဘူး"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ့မှာ သူ့ညီမ သို့မဟုတ် အစ်မ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေပြီဟု တထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ။

"ငါကငါ့အစ်မလို နှမလိုစာနာလို့ နင့်ကိုဘယ်နားနာသွားလဲလို့ မေးတာပေါ့ဟာ၊ မစာနာရင် ဘာမေးစရာလိုလဲ"

"စောစောကတည်းက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်ပေါ့"

"ဘယ်သိမှာ လဲ၊ ငါကချုံလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေလို့ ပစ်တာ၊ မင်းက ချုံနောက်မှာ ဘာလုပ်နေတာ လဲ"

"သေမလို့ သေမလို့ ၊ ခုတော့ ကျွန်မ အရင်မသေဘဲ ရှင်ပဲအရင်သေစမ်း ကဲ"

လက်ထဲမှာ ပစ်စရာဆိုလို့ ဆီးသီးဝါဝါတွေပဲရှိတာမို့ သူ့မျက်နှာဆီ
ကို ဆီးသီးအားလုံးနှင့် ပစ်ပေါက်ကာ ထွက်ပြေးလာမိသည်။ ။

"ဟ ... ဟ ပစ်တယ်ဟ ပစ်တယ်"

အိမ်ရောက်မှ ငံပြာရည်နှင့် တို့ စားမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီးကောက်ထား
သော ဆီးသီး လေး ငါး ဆယ်လုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ပေါက်ထွက်လာ
သောကြောင့် သူ့ကို လေး ငါးလုံးတော့ ထိမှန်လိမ့် မည်ဟု တွေးကာ
ကျေနပ်သွားမိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူ လေးခွနဲ့ ပစ်ထားတဲ့ အရှိန်က အတော်လေးနာနေ၏။ အိ
မ်ရောက်မှ မာမိုကို ဆေးလိမ်းခိုင်းရဦးမယ်။

အဲဒီလူကို မုန်းလိုက်တာ။

ကိုကြီးအကြောင်း တွေးနေတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူ
များ ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ လူကြီး၊ ချစ်ဦးသူနဲ့ လွဲပါစေတော်။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ရုတ်တရက် အိမ်ဝင်းထဲမှာ ဆန်နီအဖြူလေး ရပ်ထားတာကိုတွေ့လို
က်ရတော့ ရင်ထဲ ထိတ်ကာ နွမ်းလျသွား၏။

အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ လှည့်ထွက်လာမည်အပြု အပြင်သွားရန်အတွက် အ
လှပြင်ထားပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော မာမိုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ခေါင်းခါ
ရင်းက ဟိုလိုလိုသည် လိုလိုနှင့် ခြံထဲလှည့်ထွက်လာ သော် -

"သမီး ညနေစာကို အုပ်ဆောင်းထဲမှာ ထည့်အုပ်ထားပြီးပြီနော်၊ စား
ရုံပဲ၊ မိစာ သိပ်နေမကောင်းလို့ သူ့ကိုသွားမနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်၊ နားပါစေ
ဦး။"

ပါးစပ်ကမဖြေဘဲ ကျောခိုင်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။

ကျောခိုင်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

နို့မဟုတ်ရင် မုဆိုးမ ချောချောလှလှလေးဟာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ တွဲသွားတဲ့လာတာကိုမြင်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာကို ကျောခိုင်း သွားရက်တဲ့ မိခင်ရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

ညရောက်မှ ပြန်ရောက်လာမှာ ပဲ။

သည် နေ့လည်း ပျင်းရဦးမှာ ပေါ့။

ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုကြီးရဲ့ စာတွေကိုဖတ်ပြီး အပျင်းဖြေတာပေါ့။

"ကောင်မလေး သုံးရက်တစ်စောင် ရေးရမယ်ဆိုလို့ တောင်ငူကိုရောက်ရောက်ချင်း စာရေး လိုက်တယ်။ ဘာရေးရမလဲကွာ။ ကောင်မလေးကို ကိုကြီးက သိပ်ချစ်တဲ့ အကြောင်း ရေးရမှာ ပဲပေါ့။ ချစ်တယ် ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ စာတစ်မျက်နှာလုံးပြည့်အောင် ရေးရမှာ လား။ လွမ်းတယ် လွမ်းတယ်လို့ စာတစ်မျက်နှာလုံးပြည့်အောင် ရေးရမှာ လား။ ကိုကြီးက လူကြီးဆိုတော့ ရည်းစားစာ ရေးရမှာ ရှက်သလိုပဲ ကောင်မလေးရယ်။ ကောင်မလေးကိုချစ်တာတော့ အသေအချာပဲ။ ရထားပေါ်မှာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ကောင်မလေးအကြောင်းစဉ်းစားရင်း ကောင်မလေးမျက်နှာကိုပဲ မြင်နေ တယ်ကွာ၊ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးနဲ့ ။ အသည်းနှလုံးတွေအားလုံး ကောင်မလေးဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ပြီထင်တယ်"

"ဟင်း မရေးတတ်ပေလို့ ပဲ၊ ရေးများ ရေးတတ်ရင် အလွမ်းစာဆိုရှင်ကြီး တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်တောင် ငိုသွားရမယ်"

ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

ထို့နောက် ကိုကြီးထံမှ စာများကို နံပါတ်စဉ်တပ်၍ ရေးလိုက်သည်။ ။

သုံးစောင် ... သုံးစောင်တည်း ရှိသေးတယ်။

ကိုကြီးသွားတာ ဆယ့်နှစ်ရက်ရှိပြီပဲ။ သုံးရက်ကို တစ်စောင်ရေးရင် မနက်ဖြန်ဆိုရင် စာရောက်နိုင်တယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ဒါမှ မဟုတ် နေ့လယ် ကျိန်းသေတယ်။

လက်ချောင်းများကိုချိုးလျက် ရေတွင်းရင်းက ကိုကြီးရဲ့ ချွဲစာ၊ လွမ်းစာလေးကို ဖတ်ရင်းနဲ့ ရင်ခုန်ရတော့မည်ကိုတွေးကာ ပျော်ရွှင်သွားမိသည်။ ။

"ချစ်တယ် ကိုကြီးရယ်"

စာဝေချိန်ခွဲတမ်းချပြီး ရပ်ကွက်ခွဲချိန်က ဆယ်နာရီ။ စာလှည့်ပို့ကြတာက ဆယ့်တစ်နာရီ ကနေ နှစ်နာရီ။

တကယ်လို့ စာပို့သမားက ဒီဘက်အပိုင်းက စာမပါလာရင် ဒီနေ့မပို့သေးရင် မနက်ဖြန်မနက် လာပို့မှာ ပဲ။

ဘုရားသိကြားမလို့ ကိုကြီးရဲ့ စာပါပါစေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းစာကိုရော စာကိုပါ အိမ်ရှေ့က ဒန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေတော့မယ်။ အိမ်ထဲမှာ လည်း မနေချင်ပါဘူး။ မာမီနဲ့ ဟိုလူကြီး ရှိနေတယ်။

ကိုကြီးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီလို မာမီနဲ့ ဟိုလူကြီးရောက်လာရင် ကိုကြီးဆီကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ကိုကြီးကားနဲ့ အတူတူရှောင်နေလိုက်ရင် ကောင်းသားပဲ။

အခုတော့ အဖော်မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ ကိုကြီးရယ်။

ဒန်းလေးပေါ်မှာ အသာလှဲအိပ်ရင်းက သတင်းစာနဲ့ စာကိုစောင့်နေစဉ် လေရူး၏ ဝေ့ဝဲ ချော့မော့မှုကြောင့် မှေးငိုက်သွားမိ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပေ။

"သတင်းစာ"

အသံကြားမှ ဖျတ်ခနဲနိုးသွား၏။ အိပ်ချင်မူးတူး ကုန်းထလိုက်ပြီး သတင်းစာကိုသွားယူရာ

"ဟယ် ... စာ စာ စာပါလား"

"ဘာစာမှ မပါဘူး၊ သတင်းစာပို့သမားပါဗျာ သတင်းစာလို့ အသံပေးတာပါ၊ နေကောင်းတယ် နော်"

သူ့အသံကြားမှ မနေ့က မိမိအား လေးခွနှင့်ပစ်လိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် လေးမှန်း သိလိုက်ရတော့ သည် ။

သူက ပြည်တည်တည်အပြီးနှင့် ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ အရိုအသေပြုပြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

"ဟင်း မုန်းလိုက်တာ၊ စာလည်း မလာသေးဘူး၊ သတင်းစာပို့သမားက ပြောင်လည်း ပြောင်သွားသေးတယ်၊ ဒီလူနဲ့ ငါကတော့တွေ့နေပြီ၊ တောက်"

စာမပါလာ၍ ဒေါသထွက်နေသူကို လှောင်ပြောင်သွားတော့ အလို လိုစိတ်တိုကာ ခြံတံခါးမှာ ထိုးထားသော သတင်းစာကိုဆွဲယူ၍ ခြေ ဆောင့်ကာ ထွက်လာမိသည်။

ကိုကြီးကိုသာ မချစ်မိလျှင်၊ ကိုကြီးသာ အဝေးသို့ထွက်မသွားလျှင် ကျန်စာပို့သမားများ နှင့် သူမမှာ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိပေ။

စာပို့သမားဆိုတာကိုလည်း မျှော်နေမိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ခုတော့ စာပို့သမားကိုမျှော်ရင်း သတင်းစာပို့သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့မိ လေပြီ၊ မိမိအား လေးခွနှင့် ပစ်သူသည် သတင်းစာပို့သမားဖြစ်မှန်း သိ လိုက်ပြီးနောက် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်ကာ စိတ်တိုနေမိ ၏။

သတင်းစာရောက်ချိန်နှင့် စာရောက်ချိန်က မနက်ပိုင်းချင်းတူနေ၍ စာကိုမျှော်ရင်း သတင်းစာကိုပါ စောင့်နေသလိုဖြစ်နေရ၏။

"ဟေ့ မေ့သည်းလေး ဘာတွေစိတ်တိုနေရတာလဲ"

မာမိက သူမခါးကိုဖက်ကာ နွဲ့နွဲ့လေးမေးလိုက်၏။ သူမအားချော့ ကာ တောင်းဆိုမှု တစ်ခုခု ပြုချင်နေသော မိခင်၏ ခရာတာတာ အမူအ ရာကို မနှစ်သက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်းက

"ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ရတဲ့ လောကကြီးဟာ ပျော်စရာမကောင်းဘဲ စိတ်တိုစရာတွေပဲ တွေ့နေ တာကိုး မာမိရဲ့ ၊ မာမိကတော့ အခုတလော ပျော်စရာတွေ တွေ့နေတယ်ထင်တယ်၊ ရွှင်လန်းတက်ကြွ ပြီး လှနေပါ လား"

ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၏။

သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပြီးလိုက်ပြီး မျက်နှာအလှနှင့်သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်တင်လိုက်၏။

"လောကကြီးဟာ နေတတ်ရင် ပျော်စရာတွေချည်းပါပဲကွယ်၊ ကဲ မာမီအပြင်သွားမလို့ ၊ အသည်းလေးက ဘာစားချင်လဲ ပြော၊ မာမီ ဝယ်လာပေးမယ်"

"အသည်းနှလုံး"

"ဟင်"

"လူ့အသည်းနှလုံး"

ရုတ်တရက် မျက်နှာရဲသွားသည် ။ ဟိုလူကြီး ကြားသွားသလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

ကားပေါ်တက်ထိုင်နေ၍ ကြားမကြားတော့ မသိပေ။

သို့ရာတွင် သူတို့ သားအမိနှင့် ကားမှာ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းစာလောက်သာ ဝေးကွာနေ၏။

ကြားနိုင်လောက်သော အနေအထားမို့။

"သိမ့်သူ မာမီကိုအသက်ရှူကျပ်အောင် မရိပါနဲ့ ၊ မာမီတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အမှီမရှိဘဲနဲ့ နေလို့ မရဘူး၊ မာမီ ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါကို ဟန်နီ နားလည်ပေးပါ ကလေးရယ်၊ ကဲ သွားပြီ"

သူမ နဖူးလေးကို ဖွဖွလေးနမ်းရင်းက တိုးတိုးလေးပြောသွားပြီး ကားပေါ်သို့ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးစွာတက်သွားသောမိခင်ကို မသိမသာ စွေကြည့်ရင်းက

"ဪ ... မာမီအသက်က လေးဆယ်စွန်းလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ မုဆိုးမဘဝနဲ့ သုံးနှစ်တောင် နေလာခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့လေ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ဖော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းကျန်
ရစ်ခဲ့သည် ကို တွေးရင်းက ကိုကြီးကို တမ်းတမိသည်။

ခါတိုင်းပျင်းလာလျှင် စကားပြောဖော်အဖြစ် ကိုကြီးအား လေလှိုင်း
စကြာနှင့် ရိုက်ခေါ်လိုက် လျှင် ချက်ချင်း အနားသို့ရောက်လာတတ်၏။

ခုတော့ ...

ကိုကြီးရယ် စာလေးတစ်စောင်တောင် အပျင်းပြေဖတ်စရာမရှိဘူး။
ကိုကြီးက စာရေး ပျက်ကွက်တာလား။ စာပို့သမားက စာပို့ပျက်ကွက်
တာလား။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အဖြေပေါ်လာ မှာ ပဲလေ။

"ရွတ် ... ရွတ် ... ရွတ်"

"ဟင်"

ရုတ်တရက် ခြံဝမှ ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

"ဟာ ... သူပါလား"

စောစောက သူ့ကိုရပ်လျက်သားတွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ခြံ
ဝသို့ အပြေးအလွှား သွားကာ ခင်ဗျားစာမျှော်နေတာတွေ့လို့ ကျုပ်သူငယ်
ချင်း စာပို့သမားဆီက။

"တို့ စာပါသလား"

"ခင်ဗျား စာတွေ့တာနဲ့ ယူလာတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ပေး ... ပေး"

ကိုကြီးသုံးနေကျ ပန်းနုရောင်အိတ်ကလေးမို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် လှ
မ်းယူမည်အပြု သူက စာကို နောက်သို့ကပျာကယာဝှက်ကာ -

"ဒီလိုဘယ်ရမလဲ၊ ရွေးရမယ်လေ"

"ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရှင့်ဘာသာရှင်ယူလာပေးတာပဲ"

နဂိုက စိတ်တိုနေသည် မို့ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်သည်။ ။

သူက စာကိုအိတ်ထဲထည့်ကာ

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ လာပို့တော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားတို့ အပိုင်းက စာနည်းနေတော့ မဝေဖြစ်သေးဘူး၊ ဟိုဘက်အပိုင်းက စာများ တော့ သူတို့ ကို ဦးစားပေးရမယ်၊ အခု ခင်ဗျားအတွက် စေတနာနဲ့ ယူလာပေးတာ ကူညီတဲ့ အခလေးတောင် မပေးနိုင်ရင် နောက်ခင်ဗျားအတွက် လမ်းကြိုယူလာပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့"

"ဟေ့ ... ဟေ့ နေပါဦး"

ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားသော သူ့နောက်သို့ တံခါးဖွင့်ကာ အလျင်အမြန်ပြေးလိုက်၍ သူ့အိတ်ကိုဆွဲယူကာ ရပ်တန့်စေသည်။ ။

"ပေးပါ့မယ်ရှင်၊ နောက်နေ့မှ တော့ လာမပို့ပါနဲ့"

"ပေးနိုင်မှ ပေးနော်"

မရယ်မပြုံးဘဲ စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သောအမေးကား ကျောချမ်းချင်စရာပင်။ ။

"ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်လဲ ပြော"

"တစ်ထောင့်ငါးရာ"

"ဘာ"

ရုတ်တရက် လန့်အော်လိုက်မိသည်။ ။

"ရှင် တော်တော်ပြောရဲတာပဲ၊ ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး"

"ရပါတယ်၊ ပေးနိုင်တဲ့ နေ့ကိုပြောပါ၊ ခင်ဗျားစာက အမြဲလာမှာ ပဲ၊ ဒီ တစ်ခါပဲ တောင်းဆိုတာ ပါ၊ နောင် မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး"

"ရှင်"

အမှန်တကယ်ပင် ငွေသားထောင့်ငါးရာမှာ မိမိလက်ထဲမရှိပေ။ မိခင်၏ စီးပွားရေးအရှုံး ကြောင့် သူမအား မုန့်ဖိုးမပေးသည် မှာ ကြာနေလေပြီ။

"ဒီမှာ ကျွန်မခွဲပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်မမှာ တကယ်မရှိလို့ ပါ၊ ဟို သုံးရာပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ ခဏ ယူသွားပါ၊ မာမီက ကျွန်မကိုမုန့်ဖိုးမပေးလို့ ပါ"

"ဪ ... မင်းအရွယ်က ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်မလုပ်ဘဲနဲ့ မုန့်ဖိုး တောင်းသုံးနေတဲ့ အရွယ် ကိုး"

"ရှင် မစော်ကားနဲ့ "

"အမှန်ပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော် လခထုတ်ရင် ခင်ဗျားလို ညီ ညီမတွေ ကိုမုန့်ဖိုးပေးရတယ်လေ၊ သူတို့ က ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေမရှိတော့ ဒီလိုပဲ၊ မုန့်ဖိုးကို လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက မုန့်ဖိုးတောင်းတဲ့ အရွယ်ပဲ၊ ရှင် သုံးရာနဲ့ စာကိုပေးမလား၊ ကျွန်မ သွားယူလိုက်မယ်လေ၊ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ သုံးရာထပ်ယူပါ၊ မာမီက တစ်ပတ်ကိုသုံးလေးရာအပြင် ပိုမပေးလို့ ပါ"

ထိုအခါ သူက သူမလက်ထဲ စာကိုထည့်ရင်းက သူမအား ပြုံးပြုံးကြီး

စိုက်ကြည့်ကာ

"တစ်ထောင့်ငါးရာကို အပြည့်အဝပဲ လိုချင်တယ်ဗျာ၊ ခွဲဝေတော့ မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အတွက် ခင်ဗျားဘာသာပဲ စုထားပေးပါ။ ပေးနိုင်တဲ့ အချိန် ပေးလိုက်ပေါ့နော်။ ကဲ သွားပြီ။ စာဖတ်ပြီး အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပေါ့ပါးစွာထွက်သွားသောအခါ သူ့နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

စာဖတ်ဖို့ ပင် မေ့သွားပြီး သူ့စကားအတွက် အဖြေမရနိုင်သောကြောင့် စဉ်းစားနေမိ၏။

"တကယ့်ငွေသားကိုလား၊ တစ်ထောင့်ငါးရာ အချစ်ကိုလား၊ ဘုရားရေ ... ငွေသားပဲ ရတော့ မှာ ပေါ့၊ အချစ်က အချစ်က"

သူမက စာအိတ်ပန်းနုရောင်လေးကို နှာဖျားမှာ ကပ်လျက်

"အချစ်တွေအားလုံးက ဒီစာထဲမှာ ရှိနေပြီလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ လဲ၊ နောက်ကျ သွားပြီဗျို့"

"မသင်းသိမ့်သိမ့်သူလား"

"မောလိုက်တာ၊ ရေသောက်လိုက်ဦးမယ်နော်"

ရွတ်နောက်နောက်လေသံနှင့် ဖုန်းထဲမှ အသံကြားရသောအခါ အမြင်အာရုံထဲမှာ သတင်းစာ ပို့သမားကိုပဲ တန်းမြင်လိုက်ပြီး

"ရှင် သတင်းစာပို့သမားလား"

"ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ ကျွန်တော်က လန့်တတ်လို့ ပါဗျာ။"

"ရှင်လန့်ရအောင် ကျွန်မက သရဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြော ကျွန်မဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ၊ လိုရင်း တိုရှင်းပြော"

စိတ်မရှည်သံနှင့် မာဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည် ကို တိုးဖွဖွနှင့် မခိုးမခန့်ရယ်မောလိုက်ရင်းက

"သတင်းစာပို့သမားပဲ၊ အိမ်လိပ်စာသိနေမှ တော့ ဖုန်းနံပါတ်က ဘာခက်သလဲကွာ"

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မက အလုပ်သဘောအရပဲ ဆက်သွယ်ဖို့ ရှိတယ်၊ ရှင်က သတင်းစာသမားပဲ၊ ရှင့်အလုပ်က စာပို့တဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဖုန်းဆက်စရာမလိုပါဘူး"

"လူလူချင်းပဲကွာ၊ အဲဒီလိုမခွဲပါနဲ့ ၊ သတင်းစာပို့ပေးတဲ့ လူလည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ ပါကွာ"

"ရှင့်အသည်းကိုခွဲထုတ်ပြီး ခွေးကျွေးဖို့ ပဲ အသုံးဝင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပဲပြောမယ်နော်၊ ရှင့်လုပ်ရပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်တော့၊ ပြီးမှ ကျွန်မကိုအဆိုးမဆိုနဲ့ ၊ ဒါပဲ"

ပြတ်သားစွာပြောပြီး တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီးမှ

"ဟယ်တော့၊ ကိုကြီးစာကို သူသိနေပြီး ယူထားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီနေ့ ကိုကြီးစာလာတဲ့ နေ့ပဲ"

ရင်ထဲထိတ်သွားပြီး သူ့အား မိုက်ရိုင်းစွာပြောမိသည် ကို နောင်တရမိ၏။

ကိုကြီးနှင့် တစ်ခုတည်းသော အဆက်အသွယ်က စာတိုက်သာဖြစ်သည်။ ကိုကြီးသွားနေရ သည့်နေရာကား တောထဲတောင်ထဲမှာ အနေများ ပြီး မြို့တက်ရသည် မှာ ရှားပါးလှသည်။ မြို့ထဲ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဖုန်းနှင့်ကြာကြာပြော၍ မရပေ။

ထို့အပြင် ဖုန်းထဲ၌ ချစ်ကြောင်း၊ လွမ်းကြောင်း ပြော၍ မရနိုင်သောကြောင့် စာနှင့်သာဖြေရ သည်။

ရှက်တတ်ပြီး လူကြီးဆန်လွန်းသော ကိုကြီးအဖို့ စာထဲမှာ သာ ချွဲနဲ့ ရပေလိမ့်မည်။

"ကလင်"

"ဟယ်"

ရှတ်တရက်မို့ ဝမ်းသာသွားပြီး နောက်ထပ်ဖုန်းအမြည်ကိုပင် မစောင့်တော့ပဲ ကောက်ကိုင် လိုက်၏။

"ဘာလဲ၊ ဖုန်းပြန်အခေါ်ကို စောင့်နေတာလား"

သရော်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စောစောက တောင်းပန်ချင်သောစိတ်ပင် ပျောက် ကွယ်သွား၏။

"ရှင် ... ရှင်ကိုစောင့်ရမှာ လား၊ ဘာလို့ စောင့်ရမှာ လဲ"

မလုံမလဲနှင့် ကာကွယ်လိုက်သံကြောင့် သူက သဘောကျစွာဖြင့် တဟဲဟဲရယ်မောရင်း

"ပေဖူးလွှာကိုလာပို့ပေးတဲ့ ကျေးစေတမန်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ရန်လုပ်ပြီး ရိုက်မပုတ်တတ် ပါဘူးလေ၊ တကယ်လို့ များ ကျေးစေတမန်ကိုရိုက်လိုက်ရင် သူ့ရင်မှာ ချီကပ်ထားတဲ့ စာကို မလိုချင်လို့ ပေါ့နော်"

"ရှင် ရှင် ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ကျွန်မကိုခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ စာပို့တဲ့ အလုပ်နဲ့ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"မဆိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို အားလပ်ချိန်မှာ ဝင်ကူညီတာပါ။ သတင်းစာ ပို့ရင်း လမ်းကြိုရင်လည်း ယူလာပေးတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လာရမှာ ပဲလေ၊ အဲဒါ ဘာလို့ လဲသိလား"

"ဟင့်အင်း"

သူလာမယ်ပြောလို့ ရင်ခုန်ဝမ်းသာစွာနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ သူ ဟာ မိမိထင်သလောက် မဆိုးရွားပါဘူး။

"အဲဒါ ဒုတိယလူဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က မသင်းသိမ့်သိမ့်သူကို မတွေ့ရ ရင် မနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းသွားလို့ ပါခင်ဗျာ"

"ဘုရားရေ"

လုံးဝမထင်မှတ်ထားသောနေရာမှ နေ "ဝါး"ခနဲ အော်ဟစ်ခြောက် လှန့်ခံလိုက်ရသလို အလန့်တကြားနှင့် မှ င်တက်သွားမိသည် ။

"လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမဆိုချစ်ခွင့်ရှိပါ တယ်နော်၊ ချစ်နိုင် မချစ်နိုင်ကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒပေါ့ဗျာ "

သူ၏ ချစ်ခွင့်ပန်မှုအတွက်ကို တအံ့တဩနှင့် ငေးမောမှ င်တက် လောက်အောင်ပင် သူမက အခုမှ ချစ်ရေးဆိုခံရသည့် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် မဟုတ်တော့ပြီ။

အရွယ်ရောက်လာကတည်းက သူမ အချစ်ကိုလိုချင်သည့်သူ တောင်းခံသည့်သူများမှာ လက်ချိုး၍ ပင် ရေတွက်၍ မရနိုင်တော့။

ထိုထဲမှ သူမ၏ အားကိုးအားထား ကိုကြီးကို အချစ်ဦးဘဝကြင်ဖော်
အဖြစ် ရွေးချယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုမော့လျက် သူ့စတိုင်အတိုင်း မခန့်လေးစားရယ်
မောလျက် -

"ဟုတ်ပြီ၊ ရှင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်မ
ကလည်း ပွင့်လင်းစွာနဲ့ ရှင့်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို
ခြေဖျက်လိုက်ပါပြီ၊ ဟင်း ဟင်း တာ့တာပဲနော်၊ အချစ်ဦးရဲ့ သုံးရက် တစ်
ကြိမ်စာကပဲ၊ ကျွန်မ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ ပါ"

ပြောပြီး ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲအသံမြည်အောင် ချပစ်လိုက်သည်။ ။

ကောင်းတယ်။ နားကွဲပြီလား။ အသည်းပါကွဲချင် ကွဲသွားပါစေ။

"ကလင် ... ကလင်"

"ဟင်"

ရုတ်တရက် တယ်လီဖုန်းထဲမြည်လိုက်သဖြင့် လန့်သွား၏။ သည်
လောက်တောင် နှောင့်ယှက် ချင်တဲ့ လူတော့ သိမယ်။

"ဒီမယ် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လူလိုပြောတာ လူစကားနားမ
လည်ဘူးလား"

"ဟဲ့ သမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ"

"အဲ မာမီ"

မာမီအား စိတ်ကောက်ပြီး ဖုန်းမကိုင်ဘဲထားထားမည်ဟူသောရည်
ရွယ်ချက်မှာ ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

"တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်နေရတာလဲ သည်းလေးရယ်"

"တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတာ့ အဖော်ရှာပြီး အပျင်းပြေ ဖုန်းသရဲနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ လေ"

"ဟေး သမီးလေး အဲဒီလို မာမိုကိုမနှောင့်ယှက်နဲ့ ကွယ်၊ မာမိုကိုနားလည်ပေးစမ်းပါ၊ မာမိနဲ့ သမီးလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို အယူလွဲပြီး အတွေးချော်မနေပါနဲ့ ကွယ်၊ မာမိုကို မာမိုသမီး လေးမှ နားလည်မပေးရင် ဘယ်သူကနားလည်မှာ လဲ"

နှုတ်ခမ်းကို အကျည်းတန်စွာမဲ့လိုက်ရင်း

"မာမိုလူကြီးနဲ့ နားလည်ကြပေါ့"

"ဪ ... သမီးလေးရယ်၊ မာမိုလူကြီးက ပြင်ပကလူလေ၊ သမီးလေးက မာမိုအသွေး အသား နှလုံးအသည်းထဲက သန္ဓေတည်ပြီးမွေးလာရတဲ့ သမီးပါကွယ်၊ ခုထိ မာမိုနို့သက်မှ မကုန်သေး တာ၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ အမေ့နို့သက်ကုန်တာပဲ သမီးရယ်၊ နားလည်ပေးစမ်းပါကွယ်နော် သည်းလေး"

မာမိုရဲ့ ချော့မော့သောစကားသံကို မကြားလို၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ။

"မာမိက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ နားလည်ခိုင်းတယ်၊ သမီးကိုတော့ နားမလည်ပေးဘူး လား"

ရုတ်တရက် မာမိုစကားသံတိတ်သွားပြီး နောက်မှ မာဆတ်ဆတ်စကားသံလေးက ထွက်ပေါ်လာ၏။

"သမီး သိမ့်၊ သမီးဟာ မငယ်တော့ဘူး၊ မကြာခင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မှာ ပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ ပျင်းတယ်၊ အဖော်မရှိဘူးဆိုတာ မဖြစ်တော့ဘူးပဲ၊ အခု မာမိက ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်

ကျေ အောင် လုပ်နေရတာပဲ။ သမီးမှာ အဖေမရှိတော့ မာမိက
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ယူပြီး စီးပွားရှာပေးနေရတာလေ။ မာ
မိပဲ အဖေ၊ မာမိပဲ အမေ၊ လုပ်နေရတာ။ မာမိပဲပေးပေါ်မှာ ဝန်ဘယ်လော
က်ကြီးလဲ သမီး၊ ဒါကိုအရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီးက နားလည်ပေးစမ်းပါ
။ တခြား ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေကို မာမိ မကြားချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယ် ထိန်းသိမ်းစမ်းပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သမီး အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင်ပြုလို
က်တော့၊ ဒါပဲ မာမိပြောနိုင်တယ်။ သမီးရဲ့ ကိုကြီးနောက် လိုက်သွား
လေ။"

"ဟာ ... လုံးဝမစဉ်းစားသေးတဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ဒါဆို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ထိန်း၊ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနဲ့ တော့"

မာမိဘက်မှ ဖုန်းအရင်ချသွားသဖြင့် သူမသည် စကားပြောခွက်ကို
ကိုင်၍ အတန်ကြာအောင် အထိ ငေးငိုငွေ့ဝေနေမိသည်။ ။

ညနေစောင်းပြီ။ မာမိ ဘာလို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ။ သည် အချိန်မှ
ဘာတွေအလုပ်ရှိနေသေး လို့ လဲ။

စီးပွားရေး အကြောင်းပြပြီး ဘာစီးပွားရေးတွေလုပ်မှာ လဲ။

ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းတာ တဆိ
တ် မရက်စက်လွန်းဘူး လား မာမိရယ်။

"အင့်"

စဉ်းစားရင်းက ဝမ်းနည်းလာသောကြောင့် မျက်ရည်များ ထွေထွေ
ကျလာကာ ငိုရှိုက်လိုက်မိ သည် ။

"မသင်းသိမ့်သိမ့်သူ မသင်းသိမ့်သိမ့်သူ"

"အင်"

ရုတ်တရက် နားထဲမှာ တိုးဖွဖွခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အိမ်ဝ ခြံ
ဝသို့လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

"မသင်းသိမ့်သိမ့်သူ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တယ်လီဖုန်း ကိုင်စမ်းပါဦး"

အဝေးမှ အသံမဟုတ်ဘဲ မိမိ အမှတ်တမဲ့ပစ်ချကာထားသော
စကားပြောခွက်မှ ဖြစ်သည်။ ။

"မသင်းသိမ့်သိမ့်သူ"

"ဟာ ... အရေးထဲ ရှင်ကတစ်မျိုး"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်လို့ ပါ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ သေမလို့ သေတော့မလို့ ကဲ"

စိတ်တိုလာသဖြင့် သူ့ကိုအော်လိုက်ပြီး ဖုန်းလိုင်းကြိုးကိုဖြုတ်လိုက်
တော့သည်။ ။

"တောက် ... ဒီစာပို့သမား သိပ်နှောင့်ယှက်တာပါလား၊ ငိုတာတော
င် ကောင်းကောင်း မငိုရ ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းနားပဲထိုင်စောင့်နေပုံရတ
ယ်၊ ဟူး မလွယ်ပါလား ကိုကြီးရေ၊ သိမ့်မှာ ကိုကြီး ရှိတယ်ဆိုတာတော
င် လာပြီးပတ်သက်ချင်သေးတယ်၊ ဝေးသားပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ သိမ့်က
ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့ မသိသေးလို့ ပါနော်၊ ကိုကြီး ကိုကြီးရော
သိမ့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား"

ချစ်သူကို တိုးဖွဖွလေး တိုင်တည်မိရင်းက နွေးထွေးပြီး အင်အား
တွေအပြည့်ပေးတဲ့ နေလုံးကြီး စုံးစုံးမြုပ်ဝင်ပျောက်သွားသည် ကို မိမိတ
စ်ယောက်တည်း အေးစက်နေသော အမှောင် ထဲမှာ ကြည့်ရင်းက အထီး

ကျန်ခြင်းဝေဒနာကို တုန်လှုပ်စွာခံစားမိလိုက်ရသည် ။

ကိုကြီး အဝေးမှာ ပဲနေမှာ လား။ ဘယ်တော့များမှ အနားကိုပြန်ရောက်လာမှာ လဲ။ လွမ်းလိုက် တာ ကိုကြီးရယ် ...
